

Karl Taro Greenfeld: 'Een jongen alleen.' Uitgeverij the House of Books, Vianen/Antwerpen 2010. ISBN:9789044325508. Vert. van *A Boy Alone* (2009) (Autisme/1) Zie ook www.thehouseofbooks.com

Soort boek/ziekte/stijl: Autobiografische roman van Karl Taro Greenfeld waarin hij beschrijft hoe het voor hem was om op te groeien met een autistische broer. Een boek waarin uitvoerig wordt ingegaan op het gezamenlijke familieleven en wat dat voor gevolgen heeft gehad op het leven van de schrijver, maar ook op de achtergronden en uitgangspunten van therapieën die broer Noah ondergaat. Een helder, eerlijk, beschouwend, goed geschreven boek, waarbij de schrijver zich ook af en toe direct tot zijn broer richt.

Over de schrijver: Karl Taro Greenfeld (1964) werd geboren in Japan en groeide op in Los Angeles. Zijn vader is de Amerikaanse (Joodse) schrijver, Josh Greenfeld, en zijn moeder de Japanse beeldend kunstenaar en schrijfster Fumiko Kometani. Karl Taro Greenfeld heeft een jongere broer Noah, die autistisch is. Alle gezinsleden schreven boeken over het leven met Noah. Karl woont momenteel in Pacific Palisades met zijn vrouw Silka en twee dochters, Esmee en Lola. Hij studeerde in New York en werkt als journalist en auteur. Hij schrijft fictie en non-fictie en is vooral bekend om zijn artikelen over het leven in het moderne Azië.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Karl Taro Greenfeld hoe het was om op te groeien in hun gezin met zijn broer Noah die zwaar autistisch is. In de tijd dat Karl opgroeide was er nog niet veel bekend over diverse vormen van autisme. Artsen konden dan ook niet precies vertellen wat er met Noah aan de hand was. Wel was duidelijk dat Noah zwaar autistisch was. Noah ging snel achteruit, kon slecht communiceren, maakte geen oogcontact en kon veel dagelijkse handelingen niet uitvoeren. Hij werd soms agressief, was ongeduldig en kreeg woede uitbarstingen. Noah bleef zo lang mogelijk thuis wonen. Hij was voor Karl geen 'gewone' broer met wie hij speelde en ruzies had. Karl beschrijft zijn ongewone jeugd en zijn heftige puberteit waarin hij verslaaft raakt. Hij licht toe hoe zijn ouders zochten naar wat zij de juiste hulpverlening en therapie voor Noah vonden, en wat ze daar voor over hadden. Als Noah bijvoorbeeld cognitieve therapie moest hebben die in Los Angeles gegeven werd, verhuisde het gezin naar Los Angeles. Dat betekende dan voor een jonge Karl afscheid nemen van school en vriendjes. Karl vertelt ook hoe gedurende zijn jeugd Noah steeds op de eerste plaats stond en wat voor consequenties dat ook heeft gehad op zijn ontwikkeling. Dat doet hij met de daarbij behorende gevoelens van liefde, maar ook met woede en boosheid. En steeds met begrip voor de situatie van zijn broer en de keuzes die zijn ouders namen. De journalist in hem analyseert die besluiten en laat zien waar ze vandaan komen. Alle drie de gezinsleden dachten na over wat er moest gebeuren met Noah, die eenzame jongen die nergens paste. Karl schrijft in dit boek eerst een verzonnen einde, een goede afloop om daarna te vertellen hoe het leven van zijn broer er momenteel werkelijk uit ziet.

Wat viel op: Hoe moeizaam verschillende therapieën waren die Noah moest ondergaan, met uithongeren en manieren van straffen en belonen die nu niet meer zouden worden toegestaan. Hoezeer Karl rekening moest houden met zijn broertje die bijvoorbeeld zijn plastic speelgoedpopjes opat. Dat Karl aandacht tekort kwam, omdat zijn ouders continu alert moesten zijn op wat Noah zou kunnen doen. Dat maakte dat Karl imaginaire vriendjes ontwikkelde. Hoe eerlijk en oprecht dit boek is geschreven en hoeveel inzicht het geeft in wat er in de zestiger/zeventiger jaren met

zwaar autistische kinderen kon gebeuren.

Citaten: Pag. 55: ‘Hij heeft de neiging van alles in zijn mond te stoppen, en mijn moeder patrouilleert regelmatig door het huis om te controleren of ik geen gevaarlijke voorwerpen heb laten slingeren. Hij kauwt net zo lang op de plastic wielen van mijn Hot Weels, en op de koppen van mijn Gorgonpoppen tot hij ze eraf heeft, en hij bijt de ogen van alle pluchen beesten af.’

Pag. 58: ‘Wat ik vreemd vind, is dat ik me heb neergelegd bij het feit dat alle aandacht naar Noah gaat. Er is tussen Noah en mij geen rivaliteit zoals tussen normale broers en zussen. Alles binnen ons gezin draait rond de zorg om Noah.’

Pag. 93: ‘Waar mijn ouders echter moeite mee hebben, dat is met het straffen, met de negatieve stimuli die tot Lovaas’ Discrete Trialmethode behoren. De in het artikel in *Life* beschreven elektrische vloer wordt niet meer door Lovaas’ team gebruikt, en heeft plaatsgemaakt voor de zogenaamde ‘shockstick’, een soort van veeprikker die als voldoende aversief wordt beschouwd. (...) In de loop van de jaren zestig schreef hij meerdere opstellen over de efficiënte werking van de elektrische schok, waarbij hij met boude conclusies komt in de trant van: ‘Uit onderzoek is gebleken dat het mogelijk is hun gedrag met behulp van een elektrische schok te veranderen.’

Pag. 242-243: ‘Wat ik ook ga beseffen als ik haar zo bezig zie en een idee begin te krijgen van de zware last die ze torst, is dat ik zelf geen kinderen wil. Wie wil er nu ooit zo’n offer brengen? Ze zitten er alle twee aan vast, en zo te zien ook voor altijd. Ze kunnen Noah niet gewoon zomaar ergens dumpen, en dat is waarom ze deze kans om hem in het BMI te plaatsen, niet voorbij mogen laten gaan.’

Pag. 360: ‘Ik zie enorm op tegen telefoontjes van mijn ouders. Hij heeft een medebewoner aangevallen. Hij heeft een van zijn psych-techs gebeten. Hij is in elkaar geslagen. Hij heeft een blauw oog, een afgebroken tand of alweer een litteken waarvan geen mens weet hoe hij eraan is gekomen. Dat soort telefoontjes drukt me met de neus op de feiten. Ze bezorgen me een hulpeloos gevoel omdat Noah hulpeloos is.’

Recensies: Publishers Weekly: ‘Een ontroerende kroniek van een gezin dat zowel ontredderd raakt als een nauwe band met elkaar krijgt door autisme.’

The Washington Post: ‘Het boek is ongewoon aangrijpend, het proza wordt gedreven door boosheid.’

Emmy Schumacher: ‘(...)Het is misschien wel een onmogelijke opgave om de dagelijkse last van het zorgen voor een zwaar autistisch kind invoelbaar te maken, maar Greenfeld slaagt er, met een heldere, precieze stijl waarin je de journalist maar ook de broer herkent, wonderwel in. (...) *Boy Alone* is geen optimistische mars opwaarts — familie wordt getroffen door een tragedie, maar komt er dankzij hard werken en positief denken sterker uit — maar een lange, compromisloze confrontatie met de werkelijkheid. (...) Die nadruk op realisme, en de eerlijkheid waarmee Greenfeld zijn eigen emoties en keuzes inzake Noah benadert, tilt *Boy Alone* uit boven een sentimenteel verhaal over een gehandicapt jongetje en zijn familie. Net als zijn vader kan Karl Greenfeld nooit vergeten dat het gewone en het bijzondere maar zelden vredig samen kunnen leven.’